

Biskop Marianne Gaardens prædiken 2. søndag efter Helligtrekonger, afholdt ved indvielse af nye diakoner i Sankt Pouls Kirke i Aarhus den 17. januar 2019

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Den tredje dag var der bryllup i Kana i Galilæa,
og dér var Jesu mor med;
også Jesus og hans disciple var indbudt til brylluppet.

Men vinen slap op, og Jesu mor sagde til ham:
»De har ikke mere vin.«

Jesus sagde til hende: »Hvad vil du mig, kvinde?
Min time er endnu ikke kommet.«

Hans mor sagde til tjenerne:
»Gør, hvad som helst han siger til jer.«

Der var dér seks vandkar af sten;
de stod der efter jødernes regler for renselse
og rummede hver to til tre spande.

Jesus sagde til dem:
»Fyld karrene med vand.«
Og de fyldte dem helt op.

Og han sagde til dem:
»Øs nu op og bær det hen til skafferen.«
Det gjorde de så.

Men da skafferen havde smagt på vandet, der var blevet til vin – han vidste ikke, hvor den kom fra,
men det vidste de tjenere, som havde øst vandet op
– kaldte han på brudgommen og sagde til ham:

»Man sætter ellers den gode vin frem først,
og når folk har drukket godt, så den ringere.
Du har gemt den gode vin til nu.«

Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa
som begyndelsen på sine tegn
og åbenbarede sin herlighed,
og hans disciple troede på ham.

Joh 2,1-11

”Sikke en fest!”
Seks kar med den bedste vin!
Grand Cru – det bedste af det bedste blandt vine.
Velsmagende, velduftende vin i verdens klasse.
Seks kar med i alt 600 liter af den bedste slags vin
– det er sådan ca. hvad, der svarer til 800 flasker god vin.
Som et tilskud til en bryllupsfest, der allerede er i gang,
og hvor der allerede er blevet serveret vin!
Hvilken en overflod og sikke en fest!

Men... helt ærligt... er det ikke bare lidt overdrevet?
Det er Jesus første offentlige optræden efter sin dåb.
Det er her, han træder frem i rampelyset og udfører et mirakel.
Man kan sige, at det er hans programmerklæring.
Det er her, han første gang viser verdenen,
hvem han egentlig er.

Og så laver han vand til vin, noget der umiddelbart virker fuldstændig overflødigt.
Hvorfor ikke gøre en blind seende,
en lam gående eller måske endda en død levende.
Hvorfor ikke tjene og yde omsorg til de svage og syge?
Det ville da være en programmerklæring og en diakonal indsats, der var til at føle på –
frelse til folket.
Men i stedet er det fest til folket, og vand der bliver til vin!

Hvad skal vi dog bruge en sådan beretning om overforbrug
og ødselhed til i dag?
Hvad er meningen med en sådan programmerklæring?
Mit bud er transformation, at noget forandres, forvandles, forædles og forfines.
Vi kender ordet ”trans” fra ordet transport, at noget flyttes.
Fx flytter man sig igennem et uddannelsesforløb til diakon.
Man er ikke den samme, når man afslutter sin uddannelse,
som da man begyndte – noget inden i en er transformeret,
har flyttet sig, man forvandles som vand, der bliver til vin.

Det er imidlertid ikke kun vandet, som Jesus transformerer. Også karrene, som Jesus er i berøring med, transformeres. De forandres ikke fysisk, men brugen af dem forvandles. I disse kar var der oprindeligt vand, som de rettroende jøder brugte til rituel renselse, inden de satte sig til bords. Samvær og måltidsfællesskab havde de ikke med alle, og måltidet var omgærdet af en række regler om rent og urent. Og det var kun de rene, de kunne sidde til bords med.

Vi ved jo fra andre fortællinger i evangelierne, at Jesus protesterede imod hele tanken om renselse som noget udvendigt. Det urene kommer kun fra menneskets indre – fra dets hjerte. Og Jesus tog sig især af dem, der blev betragtet som de urene. De fattige, de syge, de udstødte og de tabubelagte.

Så karrene var altså ikke beregnet til mad eller drikke. De havde udelukkende en religiøs og rituel funktion, der var med til at sætte sociale skel imellem mennesker. Det er altså også den religiøse funktionen af karrene, som Jesus forandrer, ved at fylde vin i dem. Og dertil kommer selve forvandlingen af det rituelle vand, der bliver til den bedste af den bedste vin. Så overskriften på Jesu programerklæring kan sammenfattes i det ene ord ”transformation”. Det, som Jesus kommer i berøring med, forvandles, forandres, forfines eller transformeres.

Men hvad er det så, der transformeres?
Mit bud er, at det er os mennesker?
Det er ved at transformere os mennesker, at Gud forandrer verdenen. Mødet med Jesus forandrer os! Men hvordan?
Han dukkede ikke op og lavede vand til vin til mit bryllup, og sikkert heller ikke til jeres.
Så hvordan kan Gud transformere os?

Jeg vil svare med en lille fortælling om kvinden, der på sin vej igennem livet blev stoppet af en kæmpe stor sten.
Hun kunne ikke komme forbi stenen, og videre den vej, som hun gerne ville, så hun beklagede sin nød til Gud.
Gud sagde til hende, at hun skulle skubbe til stenen.

Og kvinden gjorde, som Gud sagde.
Hun skubbede, og skubbede og skubbede.
Hun asede og masede, og pustede og stønnede.
Hun skubbede med hænderne og stemte i med fødderne.
Hun lænede hele sin kropsvægt imod stenen.
Hun fandt en kæp og satte den ind under stenen,
og forsøgte at vippe den væk.
Hun kæmpede, og kæmpede og kæmpede.
Men lige meget hjalp det – stenen rokkede sig ikke ud af stedet, men hun blev helt udmattet og mere og mere frustreret. Til sidste havde hun ikke flere kræfter.
Så vendte hun sig atter mod Gud og råbte indigneret:
”Gud, hvorfor sagde du, at jeg skulle skubbe til stenen, når jeg ikke kan flytte den en millimeter?”
Gud svarede:
”Det var ikke stenen, jeg ville flytte, det var dig!”

Jeg tror, at det netop er sådan, at Gud forandrer, forfiner, forvandler, transformerer og flytter rundt på os mennesker.

Vi møder alle noget, som opleves som store sten på vor vej igennem livet, og står i vejen for vores vej frem. Det kan være en chef eller kollega, som blokerer for vores mulighed for at få den arbejdsopgave, som vi gerne selv ville have. Eller et familiemedlem, som indtager den rolle, som vi synes, tilhører os selv. Eller måske en ven en god bekendt, der med gode intentioner gør noget, der låser den situation, vi befinder os i.
Det er alt sammen store sten, der blokerer vores vej, og som vi ikke kan flytte. Vi kan ase, mase og skubbe på, vi kan argumentere og forklare, vi kan tigge og bede, men lige meget hjælper det. Situationen er fastlåst og rækker sig ikke.
Paradokset er, at mens vi har blikket rettet mod den anden eller situationen, som vi ikke kan flytte – så flyttes vi umærkeligt selv. Det er Guds måde at flytte os på.
Nogle bliver med årene blidere, mere bøjelige, mere rummelige, mere tålmodige, mere udholdende, mere tilgivende. Det man tidligere kunne hidse sig op over – det bærer man nu over med.

Andre bliver forbitrede, vrede, frustrerede og føler, at de er blevet kørt over, mens livet er kørt forbi dem, fordi noget, der opleves som en stor sten, kom på tværs af deres vej.

Derfor er det fantastisk, at Jesu programerklæring er en invitation til fest hos Gud – og hvilken en fest!

Grand Cru livsglæde, der ikke kan begrænses af regler eller skel mellem mennesker – festen er for os alle.

Og festen begynder lige her i kirken, når vi går til gudstjeneste, hvor Gud tjener os.

Når vi beder med på Fadervor og siger: ”Din vilje ske!” Så kan Gud forme os.

Herved giver vi Jesus lov til at komme i berøring med os,

så også vi transformeres.

Og hertil er der kun at sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse,

nu og i al evighed.

Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud,

for livet, du har skænket os,

for de mennesker, vi holder af

og for dem, som holder os ud.

Tak Kristus,

fordi du utrætteligt kommer os i møde,

forvandler, forfiner os flytter os,

sætter livet i perspektiv, når vi har stirret os blinde

på vore bekymringer og urolige tanker.

Du gode Helligånd,

skænk os den fred, der opstår af at vide,

at vi får, hvad vi har brug for her i livet.

og at vi altid er favnet af Guds kærlighed.

Sæt os på plads, når vi er på afveje.

Fasthold os i troen på dig,

bevar os i din kærlighed

så vi tjener hinanden i din ånd.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange,
hos den, der er syg, ensom og har mistet livsmodet.
Lad den, for hvem døden er nær, mærke din omsorg,
din kærlighed og dit nærvær.

Velsign vort land og alle, der opholder sig her,
dronningen og hele hendes hus,
regeringen, folketinget og domstolene,
og giv os alle, at vi må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebillede og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes krig, fanatisme og had
- både i den store verden og i de små hjem.
Styrk og bevar din kirke og alle os i den,
både her i Sankt Pouls Kirke i Aarhus
og ud over hele din verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.

Værn om disse nyuddannede diakoner og deres gerning.
Giv dem styrke og mod til at gøre din gerning,
også når de møder sten på deres vej i din tjeneste.

Værn om vores familie og venner,
og vær alle dem, der står os nær.
(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen